

alle de andre havde glemt, totalt tabt Evnen til at overtænke, fuldkommen mistet Begrebet om, hvad det var, de gik med til. Jeg tror, man skal lade denne Forestilling om en Paniktilstand fare og forstaa, at det, som skete den Dag, var ganske simpelt det, at man gav en Lov, som skulde gælde, saa længe de Forhold, der fremkaldte Loven, varede. Hvis nu nogen den 7. August 1914 havde tænkt paa at sætte en Tidsfrist for denne Lovs Gyldighed, ja, saa er det jo muligt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing inspireret vilde have sagt: den 1. Maj 1919; indtil den 1. Maj 1919 skal Loven gælde. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, at hvis man havde foreslaaet noget derom den Dag, vilde man have sagt: Denne Lov skal bortfalde med Fredslutningen. Vi sluttede for ikke saa kort Tid siden en Overenskomst med Amerika; den bortfalder ikke den 1. Maj 1919 eller paa nogen som helst forudbestemt vilkaarlig Dato, den bortfalder ved Fredslutningen. Amerikas forenede Stater ved nemlig, at det ikke er Vaabenstilstanden eller Præliminærfreden, som afslutter det Verdensopgør, der har fundet Sted, men det er Fredslutningen. Naar Freden er sluttet, saa betyder det, at Verden er blevet saa helbredet, at i alt Fald de Love, som stammer fra Krigens Tid, kan bortfalde — maaske behøver vi til den Tid andre.

Maa jeg saa til sidst sige, at det ærede Medlem foretager i Dag en Handling, som saa vidt mig bekendt intet Parti nogen Sinde før i Danmarks konstitutionelle Historie har foretaget sig. Det er en Handling, som i Dag vil være ganske uden Betydning, men det ærede Medlem handler jo ogsaa med noget andet for Øje. Jeg formoder ligesom min højtærede Kollega, at det ærede Medlem har sikret sig, at han har taget i Ed ogsaa de svage Sjæle, de usikre, dem, som i det afgørende Øjeblik viger tilbage for den Slags Handlinger, som det ærede Medlem fra Ringkøbing aldrig har været ængstelig for at gennemføre fuldt ud, at det ærede Medlem altsaa har talt ogsaa paa de samlede konservative og Venstrepartiers Landslagsmedlemmers Vegne, og at det er paa deres Vegne, han har forkyndt Statslaanslovens Forkastelse.

Maa jeg til de Ord, som derom er sagte, føje endnu eet. I den nye Forfatning, den, som vi ved Forhandling indbyrdes enedes om at give, tænkte man paa Fortidens Stridigheder og sagde: Det skal ikke mere være muligt her i Landet for Landstinget at forhindre nogen Regering, som har Folketingets Tillid, i at styre Landet med fuld finansiel

Hjemmel; vi skal ikke mere komme ind i saadanne Tilstande, hvor Landstinget skal kunne bruges som Basis for en Regeringspolitik, ved at finansielle Bevillinger ligger i dets Haand, og derfor gennemførtes i denne Lov en Bestemmelse om, hvorledes man skal gaa frem i Tilfælde af, at Finanslovhjemmel ikke kan tilvejebringes inden 1. April. Udførlige Regler, som er hentede fra Erindringer om Fortidens Kampe, siger, at Finansloven skal ikke kunne bortfalde, og dens Bortfalden skal ikke kunne benyttes som Trusel mod nogen Regering, thi der skal altid være en Hjemmel. Med Hensyn til andre Love har Forfatningen, fastsat og bygget paa, at de maa udarbejdes ved Forhandling mellem de to Ting, og hvis efter nogen Tids Forløb Landstinget ikke vil gaa ind paa Folketingets Beslutninger, saa kan Landstinget opløses.

Der kan altsaa ikke her i Landet skabes nogen Konflikt mellem Folketing og Landsting, som ikke lader sig løse, hverken paa den almindelige Lovgivning eller paa Finansloven. Men der er eet Sted — og det ærede Medlem fra Ringkøbings skarpe Øje er faldet derpaa — Statslaanene. Statslaanslove, det er Love, der skal vedtages under samme Pres som Finanslovene, som der ikke kan forhandles om som om almindelige Love, der kan vente fra Aar til Aar, som der kan fremkaldes Opløsning paa o. s. fr. For Statslaanslove er der ingen Regler, som sikrer mod et politisk Overgreb fra Landstingets Side. Og det ved altsaa det ærede Medlem. Derfor kalder han nu Landstinget til paa dette Punkt i Forfatningen at sætte ind for at rette det længe af ham planlagte Angreb paa Folketingsparlamentarismen.

Det ærede Medlem vil have et sikkert Sted at staa paa for al Fremtid: Landstinget. Og nu er Øjeblikket kommet, hvor denne Politik skal proklameres. Dermed opfordrer det ærede Medlem det andet Ting til at træde udenfor Forfatningen. Det ærede Medlem er Tilhænger af Folketingets Styre i sine Ord. En Regering, udgaaet af og støttende sig til Folketingets Flertal kan ikke fældes i Folketinget, og den kan ikke fældes i Landstinget paa nogen anden Lov end ved Nægtelsen af et Statslaan. Derfor bruges dette nu, og det ærede Medlem fører saa, omgivet af hele den smilende Konservatisme, Landet ud i den alvorligste politiske Konflikt, hvori det har været, siden det ærede Medlem stod paa Folketingets og Rettens Side i sin Ungdom.

Maaske kan det ærede Medlem i denne af ham nu indledede Kamp opnaa midler-